Nora și molidul cu inimă

Bunica Inga

Această carte aparține:

_____

Bine ai venit la această carte-exemplu! Este creată exact așa cum va fi și a ta, din fotografiile și alegerile arătate alături, și îți arată cum poate arăta o poveste de la Saga pentru tine. Răsfoiește, citește și imaginează-ți copilul ca eroul propriei sale povești.

Mirosea a frunze ude și a dimineață rece când Nora își închise micul rucsac. În el se aflau blocul de desen, trei creioane colorate și un măr cu o adâncitură care arăta ca o guriță. Bunica Inga ținea în mână un coș împletit. „Azi căutăm gălbiori pentru plăcinta mea cu ciuperci”, spuse ea. „Dacă pădurea are chef.”

Nora miji ochii spre copacii de lângă drum. „Dar tu ai locul tău secret cu ciuperci.” Bunica Inga zâmbi până i se rotunjiră obrajii. „Merg acolo de când eram mică.” Nora trase fermoarul până sub bărbie. „Atunci le luăm pe rând”, spuse ea. „Mai întâi găsim pădurea.”

Pădurea începea dincolo de o piatră veche, la marginea drumului. Acolo trebuia să intre poteca îngustă, spuse Bunica Inga. Dar mestecenișorii creșteau chiar în mijlocul ei, iar ferigile își așternuseră penele verzi peste pământ.

Bunica Inga făcu câțiva pași la stânga, apoi câțiva la dreapta. Privi un butuc cu mușchi și își încreți nasul. „Nu. Nu arăta așa când aveam șase ani.” Nora se uită la coș. Era gol, gol, gol. „Poate poteca s-a mutat?” întrebă ea. Bunica Inga râse puțin, dar nu prea mult. „Potecile rareori se mută. Pot să dispară.” Nora privi printre copaci. Acolo, mușchiul se așternea ca o pernă verde.

Nora nu voia să se întoarcă acasă cu coșul gol și cu forma de plăcintă așteptând. Arătă spre mușchiul dintre pini. „Ai spus că mai întâi se merge peste mușchi. Îmi amintesc.”

„Probabil că am spus asta”, zise Bunica Inga. Nora își puse o cizmă pe un loc liber, apoi pe cealaltă. Ocoli plăntuțele mici care abia ieșiseră din pământ. „Le luăm pe rând”, spuse ea. „Mai întâi mușchiul.” Bunica Inga o urmă îndeaproape, destul de aproape ca s-o ajute dacă vreo piatră era alunecoasă. „Tu poți fi căutătoarea de poteci”, spuse ea. Nora își ridică bărbia. Suna ca o meserie cu buzunare foarte importante.

După mușchi se ridica un mușuroi la rădăcina unui pin, maro și rotund ca o pernă țepoasă. Furnicile alergau în sus și în jos, în sus și în jos, cu ace de pin și lucruri mititele în gură. Nora se aplecă, dar își ținu mâinile la spate.

„Trecem pe lângă mușuroi”, spuse ea. „Acesta era următorul lucru!” Bunica Inga încuviință. „Ai ascultat povestea mea mai bine decât mine.” Nora ocoli mușuroiul pe un drum întortocheat. „Ele au deja destulă treabă.” De partea cealaltă se auzi un clipocit subțire, aproape ca și cum cineva ar fi șoptit într-o stropitoare. Nora se opri atât de brusc, încât coșul Bunicii Inga se legănă. „Auzi?”

Pârâul sclipea printre pietrele închise la culoare de apă. Într-un ochi liniștit de apă, frunzele galbene se învârteau, se învârteau, se învârteau. Bunica Inga arătă spre o creangă veche deasupra apei. „Asta era podul meu odinioară.”

Nora privi creanga alunecoasă, apoi pe Bunica Inga. „Nu ne trebuie pod. Mergem de-a lungul pârâului, nu peste el.” Urmă marginea și păși peste o rădăcină. Bunica Inga veni după ea, atât de aproape încât cizmele lor aproape se atingeau. „Le luăm pe rând”, spuse Nora. „Acum pârâul.” Dar când apa cotea după un tufiș, muntele se ridică în fața lor. De aproape părea mult mai mare.

„Sus pe muntele cu priveliște”, spuse Nora. Despre asta îi povestise odată Bunica Inga, când desenase ciupercuțe pe șervețelul Norei la masa din bucătărie. Nora găsi o stâncă lată și uscată. Își așeză bine cizma, apucă o rădăcină aspră și se cățără.

„Încet”, spuse Bunica Inga chiar în spatele ei. Nora voia să se grăbească, dar trase aer în piept și mută câte o mână pe rând. Sus de tot, își scutură acele de pin de pe genunchi. „Le luăm pe rând”, mormăi ea. Nu era niciun gălbior acolo. Doar piatră, iarbă-neagră și un cer mare. Coșul atârna tot gol la brațul Bunicii Inga.

De pe munte, Nora văzu pârâul sclipind ca o panglică șerpuitoare printre copaci. Mestecenii erau galbeni, iar molizii aproape negri. Undeva jos se afla locul Bunicii Inga, numai că se ascundea foarte bine.

„Care molid era?” întrebă Nora. Bunica Inga își puse mâna deasupra ochilor și căută cu privirea. „Un molid mare. Dar într-o pădure sunt destul de mulți molizi.” Nora se așeză pe vine și desenă în pietriș: un mușuroi, un pârâu, un munte. Făcu un molid din multe linii repezi, dar degetul i se opri la mijlocul trunchiului. „Stai”, spuse ea. „Mi-ai mai povestit ceva despre molidul acela.”

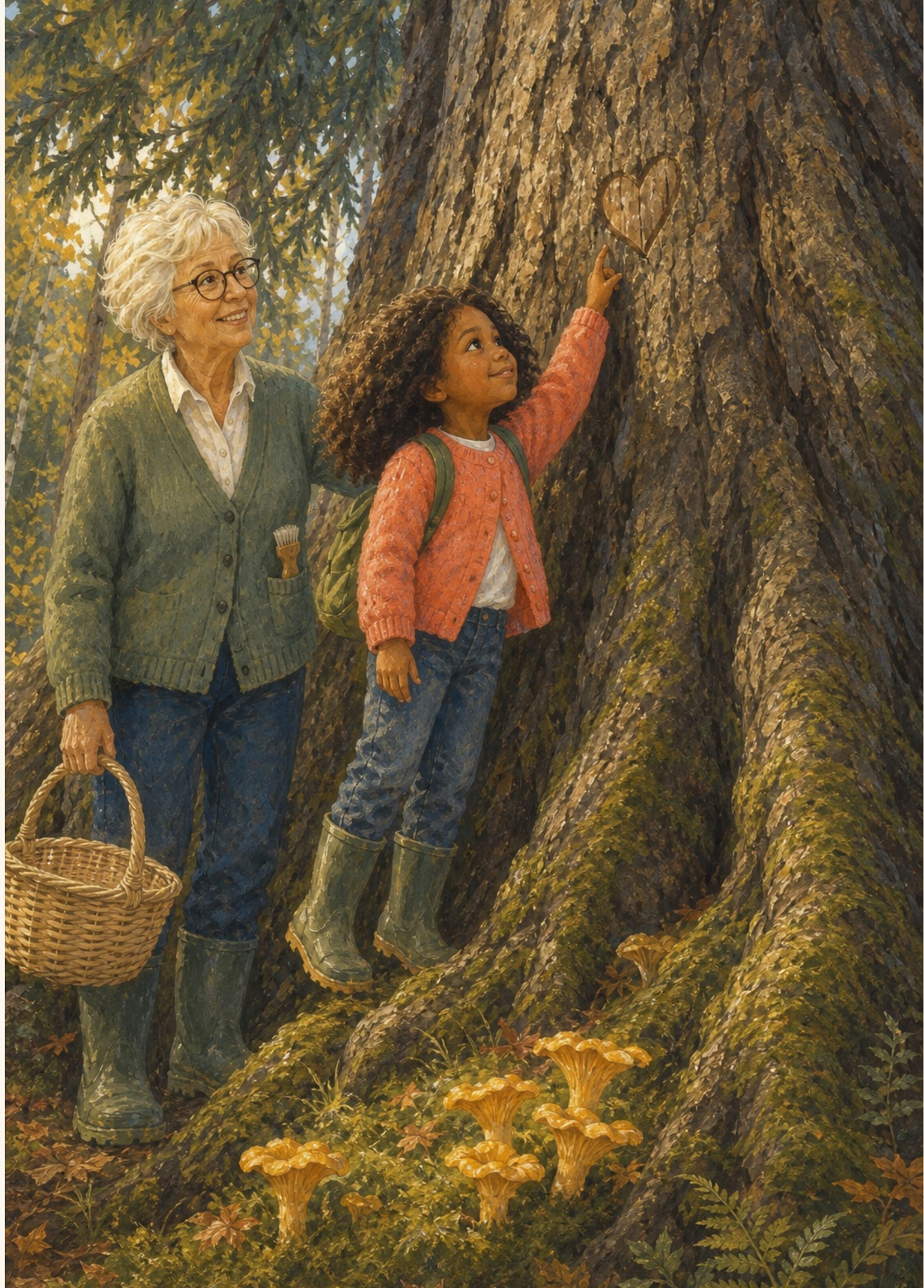

Bunica Inga privi desenul Norei din pietriș. „Ți-am povestit despre...” Își strânse ochii. Nora desenă o inimă chiar în mijlocul trunchiului molidului.

„Inima!” spuse ea. „Pe molidul cel mare e crestată o inimă.” Bunica Inga își puse mâna pe frunte. „Așa e. Fratele meu mai mare a crestat-o când era mic, iar mie mi se părea foarte frumoasă.” Nora arătă spre un molid care se înălța cu coroana lată și întunecată. „Acela e cel mai mare.” Bunica Inga miji ochii spre copaci. „S-ar putea să fie el.” Nora se ridică și își scutură mâinile. „Atunci ne uităm. Le luăm pe rând.”

Sub munte, pădurea deveni mai întunecoasă și mai tăcută. Nora mergea prima, dar o aștepta pe Bunica Inga la rădăcini și pietre. Molidul cel mare stătea acolo, cu rădăcini ca niște degete groase peste pământ.

Nora se învârti o dată în jurul trunchiului. La început văzu doar scoarță crăpată și o umflătură de rășină veche. Apoi văzu două linii curbate și un vârf mic. „Inima!” strigă ea. Bunica Inga se apropie și își ținu vârful degetului lângă semn, fără să atingă scoarța. „Uite-o.” Nora privi jos, printre rădăcini. Ceva galben strălucea în mușchi, ca niște pălării mici de soare sub molid.

În jurul rădăcinilor molidului creșteau gălbiorii în mici grupuri galbene. Nora găsi unul, apoi trei, apoi atât de mulți încât trebui să-i numere din nou. Bunica Inga scoase periuța ei mică pentru ciuperci. „Luăm doar ciupercile pe care le recunoaștem amândouă”, spuse ea, iar Nora îi arătă fiecare ciupercă înainte ca aceasta să ajungă în coș.

„Pe cele mititele le lăsăm să crească”, spuse Nora, arătând spre câteva care abia își desfăcuseră pălăriile. Alese gălbiori mari și frumoși, iar Bunica Inga îi curăță de ace de pin și pământ. Câte un lucru pe rând: privește, întreabă, culege, curăță. Curând, în coș se afla o grămăjoară aurie. „Ajung pentru plăcintă?” întrebă Nora.

Bunica Inga se aplecă deasupra coșului și zâmbi. „Pentru o plăcintă foarte gustoasă.” Pe drumul spre casă, mușuroiul era tot lângă pin, iar furnicile se grăbeau în continuare. Mușchiul se lăsa elastic sub cizme. Pârâul clipocea, iar frunzele se învârteau, se învârteau, se învârteau.

Nora numără indiciile pe degete. „Mușchiul. Mușuroiul. Pârâul. Muntele. Molidul cu inimă.” Bunica Inga îi aruncă o privire pe furiș. „Și ce facem anul viitor, când ferigile vor încerca iar să ascundă drumul?” Nora își strânse buzele, de parcă ar fi fost o întrebare foarte grea. Apoi bătu ușor în rucsacul în care era blocul de desen. „Desenăm, bineînțeles.” Acasă așteptau făina, ouăle și forma de plăcintă.

Acasă, Bunica Inga puse pe masă făină, unt, ouă, brânză și o formă rotundă de plăcintă. Nora se spălă pe mâini atât de mult, încât apa se făcu rece. Apoi apăsă aluatul în formă cu ambele degete mari. La început, marginea ieși subțire într-o parte și foarte groasă în cealaltă.

„Arată ca un munte”, spuse Nora. „Un munte foarte flămând”, spuse Bunica Inga. Îndreptară marginea împreună. Nora presără gălbiorii peste aluat, în timp ce Bunica Inga bătea umplutura de ouă. „Le luăm pe rând”, spuse Nora. „Mai întâi aluatul. Apoi ciupercile. Apoi brânza.” Când plăcinta intră în cuptor, geamul bucătăriei se aburi din nou.

Cât timp plăcinta se răcea, Nora își deschise blocul de desen. Mușchiul deveni o pernă verde mare. Mușuroiul deveni un deal cu puncte. Pârâul primi o cotitură albastră, muntele un vârf gri, iar molidul deveni atât de mare, încât aproape ieșea din hârtie.

„Nu uita inima”, spuse Bunica Inga. Nora făcu o inimă roșie pe trunchi și un punct galben mic la rădăcini. Apoi trase ultima linie albastră pentru pârâu. În bucătărie mirosea a unt, brânză și pădure de toamnă. Bunica Inga puse două farfurii pe masă. Nora așeză creionul roșu de-a curmezișul hărții. „Anul viitor”, spuse ea, „le luăm pe rând.”

Nora și molidul cu inimă

Nora și Bunica Inga merg în pădurea de toamnă să culeagă gălbiori pentru plăcinta cu ciuperci a bunicii. Când poteca secretă a crescut la loc, Nora le conduce, câte un lucru pe rând, spre un molid cu o inimă în scoarță.

ro-ro.sagatilldig.se